

[Undervisningsministeren.]

oprindelig havde stillet os på kommissionens grundlag, og jeg vil naturligvis være fuldstændig rede til — med fuld loyalitet overfor min kollega i finansministeriet, for det skal ikke være således, at man først på et sagligt grundlag kommer til en aftale, hvorefter det viser sig, at jeg har lovet guld og grønne skove — at drøfte sagen i udvalget.

Overfor det ærede medlem hr. Karl Olsen vil jeg sige, at min bemærkning til det ærede medlem skulle ikke være særlig kølig, men da jeg nøje læste hele hans række af punkter igennem angående nævnets beføjelser, tænkte jeg ved det første punkt: det er åbenbart noget, vi må kunne tale om, og ved det andet punkt: det er vel blot en enkelt ting, hvor man måske kan sige, at det rent pædagogisk var heldigere; men det ærede medlem må indrømme, at når vi når op til en hel mængde forbehold, og det viser sig, at det drejer sig om alle de pædagogiske punkter, så har jeg ret i, at så betyder det i virkeligheden, at man siger, at den almindelige befolkning, udtrykt gennem forældrerepræsentanter, ikke har tilstrækkelig forstand på det pædagogiske til, at man kan drage dem ind i disse afgørelser. Det er derom, jeg vil sige til det ærede medlem, at jeg mener, hans forbehold bliver en underkendelse af det, der er grundtanken med hensyn til selve skolenævnene, og derfor tror jeg, at hvis man ikke kan give dem disse beføjelser, skærer man selve livskraften i dem væk. Men selvfølgelig — deri er jeg fuldkommen enig med det ærede medlem — ethvert af de spørgsmål, det ærede medlem har opstillet, skal tages op og nøje overvejes; tit kan jo en anden formulering, et andet ord give en bedre forståelse.

Hvad angår spørgsmålet om præstens stilling, tror jeg, det er meget vigtigt, at vi ikke kommer i den situation, at vi bruger de samme ord, at f. eks. det ærede medlem siger: formuleringen er heldig, og at jeg også står frem og siger: formuleringen er heldig, samtidig med at hver af os afholder sig fra at sige, hvad vi mener med det, hvorefter resultatet så er, at vi alligevel har helt forskellige meninger. Derfor tror jeg, det er heldigt, at der er blevet rørt ved dette. Jeg har ved enhver lejlighed, når jeg har talt om dette lovforslag — også da jeg fremsatte det — udtrykkeligt gjort opmærksom på, at der i ordene „overvære kristendomsunder-

visningen“ ikke ligger noget, der blot ligner et tilsyn. Og det er, synes jeg, en væsentlig ting. Det, som er det heldige ved formuleringen, er, at man har valgt en formulering, som gør det tydeligt, at kirken har en naturlig interesse i skolen, en interesse, som man imødekommer ved at sige, at sognepræsten har ret til at overvære kristendomsundervisningen. Men denne formulering betyder ikke, at sognepræsten kan irettesætte vedkommende lærer, hvis der er noget, han ikke er tilfreds med, og den betyder heller ikke, at han efter timen kan henvende sig til en myndighed indenfor skolen og give en art indberetning om undervisningen.

Det glædede mig, at det ærede medlem i og for sig var klar over — det fremgik af selve den vending, det ærede medlem hr. Karl Olsen brugte om, hvordan præsten kunne skrive —, at vedkommende kommission eller direktion måtte stå fuldkommen frit og f. eks. kunne sige: ja, det kan vi ikke tage som en indberetning. Det ærede medlem forudså derfor, at hvis det drejede sig om noget, som præsten fandt virkeligt oprørende og derfor måtte gøre noget ved, måtte han ende med at gå til ministeriet. Deri ligger det samme, som jeg sagde i en anden forbindelse, at præsten må være ligestillet med enhver anden borger, blot at han har ret til at overvære kristendomsundervisningen. Derfor synes jeg, at vi angående dette spørgsmål bør nå frem til den helt rigtige indbyrdes forståelse og blive klar over, at der er *ikke* tale om noget tilsyn, det har ikke været tanken i kommissionen. Vi må derfor ikke her ved forskellige udtryk tilsløre dette, således at andre måske kan få den opfattelse, at der *er* tale om et tilsyn. I så fald — det kan jeg lige tilføje — ville jeg aldrig være gået med til at stille forslag om at udvide reglen til også at gælde København, af den simple grund at det så ville betyde, at vi pålagde København noget, denne by ikke tidligere havde kendt. Men jeg har netop i alle mine argumenter overfor alle de københavnske repræsentanter, jeg har talt med, kunnet sige — og efter min opfattelse kunnet sige med fuld sandhed —, at der er *ikke* tale om noget tilsyn, men kun om dette simple, som dog ingen kan finde mærkeligt, når vi har en kristen folkekirke, at sognepræsten skal have ret til at overvære undervisningen.